

... ای یاران عبدالبهاء در این موسم گذشته شتا این آواره...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۱۶

... ای یاران عبدالبهاء در این موسم گذشته شتا این آواره بادیه محبة الله در بستر رنجوری هم آغوش ضعف و آلام بود و هر شب مبتلا به نوبت تب اعصاب باوجود این سر به بالین نهاد بلکه هر روز از حین طلوع تا نیم شب به نهایت تعب مشغول به تمشیت امر موکول بود و همچنین به یاد یاران در نهایت هیجان بود از رنجوری خویش دم نگشود و ابرازی نمود و یاران حاضر بعد از مدتی آگاه گشتند و ضعف جسمانی به درجه ای بود که به ظاهر امید زندگانی نبود الحمد لله دی رفت و بهار آمد شدت زمهریر گذشت طراوت و لطافت ربیع بدیع جلوه نمود عید رضوان آمد و موسم گل و ریحان رسید و سنبل و ضمیران دمید و گل صدبرگ خندان چهره برافروخت و عندلیب خوش الحان نغمه جانفشانی آموخت و لوله در صحن چمن افتاد و غلغله به عنان آسمان رسید طیور شکور به محامد و نعوت ربّ غفور پرداختند و نفوسی تازه بر نشر نفحات الهیه در جهان باختر برخاستند ولی خراسان فی الحقیقه همیشه خورستان یعنی کشور آفتاب و شمس آباد حال نیز امید چنین است که در این امر چنان شعله ور گردد و شوری افکند که لوله از آن خاور به باختر اندازد نظر عنایت ربّ کریم همواره معطوف به آن اقلیم بود و آغاز نفوذ کلمه الله در آن کشور نصّ صریح نور مبین دیگر ملاحظه نمائید که چه باید نمود و چه شوری باید افکند و چه آواز و شهناز باید بلند نمود و چه جشنی باید بر پا کرد و چه بزمی باید بیاراست تا آهنگ بدیعش به فلک اثر رسد و نغمه رود و عودش به ملأ علی صعود کند**.*

یاران الهی باید سراپا ناطق گردند و صبح صادق شوند و باوجود سکون داد سخنوری دهند یعنی در کمال متانت و وقار به رفتار و کردار نفوس را بیدار نمایند جوهر تقدیس شوند و آیت تنزیه گردند انوار انقطاع از وجوه باهر

ORIGINAL

AUDIO

و آثار هدایت کبری در جبین ظاهر گردد به قسمی روش و سلوک نمایند که ملوک را مملوک کنند و امیران
را اسیر محبة الله و علیکم التّحیّة و الثّناء. ** ع

